

poniedziałek, 23.02.2026

65 lat kapłaństwa o. Andrzeja Zonki O.Carm.

65 lat kapłaństwa o. Andrzeja Zonki O.Carm.

Powołanie zrodzone u stóp Matki Bożej

Urodzony 1 stycznia 1935 roku w Oborach, w rodzinie Stanisława i Stanisławy z domu Krzemińskiej, od najmłodszych lat wzrastał w atmosferze wiary. Obory – miejsce od wieków związane z zakonem karmelitów – stały się dla niego naturalnym środowiskiem dojrzewania powołania. Ochrzczony w miejscowym sanktuarium, jako ministrant obserwował codzienne życie zakonników w brązowych habitach. To właśnie tam zrodziło się pragnienie oddania życia Bogu w Zakonie Karmelitów.

Po ukończeniu szkoły podstawowej wstąpił do Małego Seminarium w Pilźnie. Gdy w 1952 roku władze komunistyczne zlikwidowały niższe seminaria duchowne, rozpoczął nowicjat w Krakowie. 31 sierpnia 1953 roku złożył pierwsze śluby zakonne, przyjmując imię Andrzej. Śluby wieczyste złożył w 1956 roku.

Święcenia w czasach Kościoła „przedsoborowego”

Święcenia prezbiteratu przyjął 24 lutego 1961 roku z rąk bp. Juliana Groblickiego – w rzeczywistości Kościoła jeszcze przedsoborowego, w liturgii sprawowanej wyłącznie w rycie trydenckim, w czasach, gdy kapłan stał przy ołtarzu zwrócony „ad orientem”, a łacina była językiem modlitwy całego Kościoła.

Był to okres szczególnie także w historii Kościoła w Polsce – czas napięć między władzą komunistyczną a duchowieństwem, ograniczania działalności duszpasterskiej oraz usuwania religii ze szkół. Młody kapłan rozpoczynał swoją posługę w realiach, które wymagały roztropności i głębokiej wiary.

Bp. Julian Groblicki urodził się 14 grudnia 1908 roku w Krakowie, a zmarł 4 maja 1995 roku tamże. Święcenia kapłańskie przyjął w 1933 roku, natomiast w 1969 roku został mianowany biskupem pomocniczym archidiecezji krakowskiej. Jako biskup wspierał działalność duszpasterską Kościoła w trudnym okresie PRL oraz współpracował z metropolitą krakowskim, m.in. z kardynałem Karolem Wojtyłą (późniejszym papieżem Janem Pawłem II).

Posługa w cieniu systemu komunistycznego

Pierwsze lata kapłaństwa o. Zonko spędził w Krakowie jako katecheta. Religii nie wolno było wówczas nauczać w szkołach – katechezy odbywały się przy parafiach i w kościołach. Kapłan musiał być nie tylko duszpasterzem, ale i organizatorem życia religijnego w warunkach ograniczeń administracyjnych.

Następnie został skierowany do Pilzna, gdzie pełnił odpowiedzialne funkcje zakonne: był Dyrektorem Ośrodka Powołań, definitorem Prowincji, a w 1970 roku przeorem klasztoru.

W 1979 roku został przeniesiony do Baborowa, gdzie jako wikariusz parafii i katecheta – wraz ze współpracownikami – podjął szeroko zakrojone prace duszpasterskie i materialne: odnowiono kościół, uporządkowano cmentarz, przebudowano plebanię i rozpoczęto budowę domu katechetycznego.

Przełożony, proboszcz, wikariusz prowincji

W 1982 roku objął urząd przeora klasztoru karmelitów w Krakowie oraz duszpasterza parafii, a wkrótce został proboszczem nowo powstałej parafii pw. Nawiedzenia NMP (lata 1983- 1988) . Był to czas dynamicznego rozwoju wspólnot parafialnych w latach osiemdziesiątych – okres „Solidarności”, stanu wojennego i duchowego przebudzenia społeczeństwa.

W kolejnych latach ponownie posługiwał w Baborowie, a następnie w Krakowie jako definitior Prowincji i spowiednik sióstr zakonnych. Dwukrotnie był przełożonym wspólnoty krakowskiej. W 2004 roku, po nagłej śmierci prowincjała, pełnił obowiązki Wikariusza Prowincji, zwołując nadzwyczajną Kapitułę w celu wyboru nowego przełożonego.

W 2008 roku przygotowywał wraz ze wspólnotą jubileusz 125-lecia koronacji obrazu Matki Bożej Piaskowej – pierwszego koronowanego wizerunku Maryi w archidiecezji krakowskiej.

65 lat kapłaństwa o. Andrzeja to historia służby pełnionej w różnych epokach: od Kościoła przedsoborowego, przez czas Soboru Watykańskiego II i reform liturgicznych, przez okres komunistycznych prześladowań, aż po rzeczywistość wolnej Polski i wyzwania współczesności.

Dziś, świętując 65. rocznicę święceń, wspólnota karmelitańska i wierni dziękują Bogu za dar jego kapłaństwa i życia zakonnego – za lata modlitwy, spowiedzi, głoszonego słowa oraz obecności przy ołtarzu.